

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานและพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาของพนักงานคุมประพฤติ กรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม โดยผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 4 ส่วน ดังนี้

4.1 ลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างในส่วนนี้จะพิจารณาเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วยเพศ อายุ สถานภาพสมรส การศึกษา ระยะเวลาในการทำงาน ตำแหน่ง และภารกิจที่รับผิดชอบ

4.2 ความเหนื่อยหน่ายในงานซึ่งประกอบด้วย คะแนนด้านอาการอ่อนล้าทางอารมณ์ ด้านการลดคุณค่าความเป็นบุคคลในผู้รับบริการและด้านความรู้สึกว่าตนไม่ประสบความสำเร็จ

4.3 พฤติกรรมการเผชิญปัญหาซึ่งประกอบด้วย คะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหา 8 ด้าน คือ การเผชิญหน้ากับปัญหา การวางแผนแก้ไขปัญหา การควบคุมระยะห่างของปัญหา การพยายามควบคุมตัวเอง การแสวงหาแหล่งสนับสนุนทางสังคม การแสดงความรับผิดชอบต่อปัญหา การหลีกเลี่ยงหรือหนีปัญหา และการประเมินค่าใหม่ทางบวก

4.4 การทดสอบสมมติฐาน

4.1 ลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละ เพศ อายุ สถานภาพสมรส การศึกษา ระยะเวลาในการทำงาน ตำแหน่ง และภารกิจที่รับผิดชอบของพนักงานกลุ่มประพฤติ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 312 คน

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	121	38.8
หญิง	191	61.2
อายุ		
21-30 ปี	113	36.2
31-40 ปี	150	48.1
41-50 ปี	43	13.8
51-60 ปี	6	1.9
สถานภาพสมรส		
โสด	158	50.6
สมรส/อยู่กินฉันสามีภรรยา	146	46.8
หม้าย, หย่า, แยก	8	2.6
การศึกษา		
ปริญญาตรี	284	91.0
ปริญญาโท	28	9.0

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประสบการณ์การทำงาน		
1-3 ปี	83	26.6
4-10 ปี	192	61.5
มากกว่า 10 ปีขึ้นไป	37	11.9
ตำแหน่ง		
พนักงานคุมประพฤติปฏิบัติการ (ข้าราชการ)	117	37.5
พนักงานคุมประพฤติ (พนักงานราชการ)	195	62.5
ภารกิจที่รับผิดชอบ		
งานสืบเสาะและพินิจ	91	29.2
งานควบคุมและสอดส่อง	100	32.1
งานตรวจพิสูจน์	92	29.5
งานฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด	87	27.9
งานกิจกรรมชุมชน	30	9.6
จำนวนภารกิจที่รับผิดชอบ		
1 ภารกิจ	237	76.0
2 ภารกิจ	66	21.2
3 ภารกิจขึ้นไป	9	2.8
รวม	312	100

จากตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 61.2 และเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 38.8 ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31 – 40 ปี คิดเป็นร้อยละ 48.1 รองลงมา มีอายุระหว่าง 21 – 30 คิดเป็นร้อยละ 36.2 มีอายุระหว่าง 41 – 50 ปี คิดเป็นร้อยละ 13.8 และมีอายุ 51 – 60 ปี คิดเป็นร้อยละ 1.9 ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 50.6 รองลงมา เป็นผู้ที่สมรสหรืออยู่กินกันฉันสามีภรรยา คิดเป็นร้อยละ 46.8 และมีสถานภาพหม้าย, หย่า, แยกเพียงร้อยละ 2.6 ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 91.0 ส่วนที่เหลือมีการศึกษาระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 9.0 ส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงานอยู่ระหว่าง 4 – 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 61.5 รองลงนามีประสบการณ์ทำงาน ระหว่าง 1 – 3 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.6 และทำงานมากกว่า 10 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 11.9 ตามลำดับ ส่วนใหญ่เป็นพนักงานคุมประพฤติ (พนักงานราชการ) คิดเป็นร้อยละ 62.5 ส่วนที่เหลือเป็นพนักงานคุมประพฤติปฏิบัติการ (ข้าราชการ) ร้อยละ 37.5 ส่วนใหญ่มีรับผิดชอบงานควบคุมและสอดส่อง คิดเป็นร้อยละ 32.1 รองลงมา รับผิดชอบงานตรวจพิสูจน์ คิดเป็นร้อยละ 29.5 รับผิดชอบงานสืบเสาะและพินิจ คิดเป็นร้อยละ 29.2 รับผิดชอบงานฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด คิดเป็นร้อยละ 27.9 และรับผิดชอบงานกิจกรรมชุมชน คิดเป็นร้อยละ 9.6 ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีภารกิจที่ต้องรับผิดชอบ 1 ภารกิจ คิดเป็นร้อยละ 76.0 รองลงมา รับผิดชอบ 2 ภารกิจ คิดเป็นร้อยละ 21.2 รับผิดชอบ 3 ภารกิจขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 2.8 ตามลำดับ

4.2 ความเหนื่อยหน่ายในงาน

ตารางที่ 2 คะแนนเต็ม คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของความเหนื่อยหน่ายในงานของกลุ่มตัวอย่าง

ความเหนื่อยหน่ายทางด้าน	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับ
อาการอ่อนล้าทางอารมณ์	54	22.35	13.17	ปานกลาง
การลดคุณค่าความเป็นบุคคล ในผู้รับบริการ	30	5.12	5.82	ต่ำ
ความรู้สึกว่าตนไม่ประสบความสำเร็จ	48	10.84	9.52	สูง

จากตารางที่ 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนความเหนื่อยหน่ายในงานด้านอาการอ่อนล้าทางอารมณ์ คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 22.35 (S.D. = 13.17) ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

สำหรับคะแนนความเหนื่อยหน่ายในงานด้านการลดคุณค่าความเป็นบุคคลในผู้รับบริการ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.12 (S.D. = 5.82) ซึ่งอยู่ในระดับต่ำ

ส่วนคะแนนความเหนื่อยหน่ายในงานด้านความรู้สึกว่าตนไม่ประสบความสำเร็จ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 10.84 (S.D. = 9.52) ซึ่งอยู่ในระดับสูง

4.3 พฤติกรรมการเผชิญปัญหา

ตารางที่ 3 คะแนนเต็ม คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และคะแนนเฉลี่ยสัมพัทธ์ ของ พฤติกรรมการเผชิญปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง

พฤติกรรมการเผชิญปัญหา	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	คะแนนเฉลี่ย สัมพัทธ์
การเผชิญหน้ากับปัญหา	18	7.75	2.90	0.08
การวางแผนแก้ไขปัญหา	27	18.56	3.99	0.18
การควบคุมระยะห่างของปัญหา	24	11.62	3.71	0.11
การพยายามควบคุมตนเอง	24	12.28	3.39	0.12
การแสวงหาแหล่งสนับสนุนทางสังคม	18	10.64	3.06	0.10
การแสดงความรับผิดชอบต่อปัญหา	21	11.35	3.20	0.11
การหลีกเลี่ยงหรือหนีปัญหา	33	11.48	4.47	0.11
การประเมินค่าใหม่ทางบวก	33	18.75	4.94	0.18
รวม	198	102.45	22.78	1.00

จากตารางที่ 3 พบว่า ในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพฤติกรรมการเผชิญปัญหา มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 102.45 (S.D. = 22.78)

เมื่อพิจารณารายละเอียดพฤติกรรมการเผชิญปัญหาทั้ง 8 ด้าน พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยสัมพัทธ์ของแต่ละด้านมีความใกล้เคียงกัน ดังนี้วิธีการเผชิญปัญหาที่กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนมากที่สุดจำนวน 2 ด้าน คือ ด้านการประเมินค่าใหม่ทางบวกและด้านการวางแผนแก้ไขปัญหามีคะแนนเฉลี่ยสัมพัทธ์ เท่ากับ 0.18 รองลงคือ ด้านการพยายามควบคุมตนเอง มีคะแนนเฉลี่ยสัมพัทธ์ เท่ากับ 0.12 ด้านการควบคุมระยะห่างของปัญหา ด้านการหลีกเลี่ยงหรือหนีปัญหา และด้านการแสดงความรับผิดชอบต่อปัญหามีคะแนนเฉลี่ยสัมพัทธ์ เท่ากับ 0.11 ด้านการแสวงหาแหล่งสนับสนุนทางสังคม มีคะแนนเฉลี่ยสัมพัทธ์ เท่ากับ 0.10 ตามลำดับ และด้านที่กลุ่มตัวอย่างใช้น้อยที่สุด คือ ด้านการเผชิญหน้ากับปัญหา มีคะแนนเฉลี่ยสัมพัทธ์ เท่ากับ 0.08

4.4 การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานการวิจัย

ความเหนื่อยหน่ายในงาน และพฤติกรรมในการเผชิญปัญหา ของพนักงานคุมประพฤติ คุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรมมีความสัมพันธ์กัน

การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานซึ่งประกอบด้วย ด้านอาการอ่อนล้าทางอารมณ์ ด้านการลดคุณค่าความเป็นบุคคลในผู้รับบริการและด้านความรู้สึกว่าตนไม่ประสบความสำเร็จ กับพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาซึ่งประกอบด้วยวิธีการเผชิญปัญหา 8 ด้าน คือ การเผชิญหน้ากับปัญหา การวางแผนแก้ไขปัญหา การควบคุมระยะห่างของปัญหา การพยายามควบคุมตัวเอง การแสวงหาแหล่งสนับสนุนทางสังคม การแสดงความรับผิดชอบต่อปัญหา การหลีกเลี่ยงหรือหนีปัญหา และการประเมินค่าใหม่ทางบวก

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient : r)

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงาน และพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาในภาพรวม โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient : r)

ตัวแปร พฤติกรรมในการเผชิญปัญหา	ความเหนื่อยหน่ายในงาน	
	Pearson	p - value
	Correlation (r)	
การเผชิญหน้ากับปัญหา	.158	.005
การวางแผนแก้ไขปัญหา	-.234	.000
การควบคุมระยะห่างของปัญหา	.239	.000
การพยายามควบคุมตนเอง	.043	.451
การแสวงหาแหล่งสนับสนุนทางสังคม	-.145	.010
การแสดงความรับผิดชอบต่อปัญหา	.093	.100
การหลีกเลี่ยงหรือหนีปัญหา	.333	.000
การประเมินค่าใหม่ทางบวก	-.139	.014
รวม	.053	.348

จากตารางที่ 4 พบว่า ความเหนื่อยหน่ายในงาน กับพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาในภาพรวม ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แต่เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาทั้ง 8 ด้าน พบว่า ความเหนื่อยหน่ายในงานมีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมการเผชิญปัญหาใน 6 ด้าน

โดยความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานกับพฤติกรรมในการเผชิญปัญหา ด้านการเผชิญหน้ากับปัญหา มีความสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานกับพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาด้านการควบคุมระยะห่างของปัญหา และด้านการหลีกเลี่ยงหรือหนีปัญหา มีความสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานกับพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาด้านการแสวงหาแหล่งสนับสนุนทางสังคม มีความสัมพันธ์ในทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานกับพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาด้านการประเมินค่าใหม่ทางบวก มีความสัมพันธ์ในทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานกับพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาด้านการวางแผนแก้ไขปัญหา มีความสัมพันธ์ในทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานด้านอาการอ่อนล้าทางอารมณ์ และพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาทั้ง 8 ด้าน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient : r)

ตัวแปร พฤติกรรมในการเผชิญปัญหา	ความเหนื่อยหน่ายในงานด้านอาการอ่อนล้าทาง อารมณ์	
	Pearson Correlation (r)	p – value
การเผชิญหน้ากับปัญหา	.161	.004
การวางแผนแก้ไขปัญหา	-.103	.070
การควบคุมระยะห่างของปัญหา	.273	.000
การพยายามควบคุมตนเอง	.114	.044
การแสวงหาแหล่งสนับสนุนทางสังคม	-.025	.659
การแสดงความรับผิดชอบต่อปัญหา	.115	.043
การหลีกเลี่ยงหรือหนีปัญหา	.260	.000
การประเมินค่าใหม่ทางบวก	-.044	.434
รวม	.118	.037

จากตารางที่ 5 พบว่า ความเหนื่อยหน่ายในงานด้านอาการอ่อนล้าทางอารมณ์ กับ พฤติกรรมในการเผชิญปัญหาในภาพรวม มีความสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานด้านอาการอ่อนล้าทางอารมณ์ กับพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาทั้ง 8 ด้าน พบว่า ความเหนื่อยหน่ายในงานด้านอาการอ่อนล้าทางอารมณ์ มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมในการเผชิญปัญหาใน 5 ด้าน

โดยความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานด้านอาการอ่อนล้าทางอารมณ์ กับ พฤติกรรมในการเผชิญปัญหา ด้านการควบคุมระยะห่างของปัญหา และด้านการหลีกเลี่ยงหรือหนีปัญหา มีความสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานด้านอาการอ่อนล้าทางอารมณ์ กับ พฤติกรรมในการเผชิญปัญหาด้านการเผชิญหน้ากับปัญหา มีความสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานด้านอากรอ่อนล้าทางอารมณ์ กับ พฤติกรรมในการเผชิญปัญหา ด้านการพยายามควบคุมตัวเอง และด้านการแสดงความรับผิดชอบ ต่อปัญหามีความสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 6 การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานด้านการลดคุณค่าความเป็นบุคคลในผู้รับบริการ และพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาทั้ง 8 ด้าน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient : r)

ตัวแปร พฤติกรรมในการเผชิญปัญหา	ความเหนื่อยหน่ายในงานด้านการลดคุณค่าความเป็น บุคคลในผู้รับบริการ	
	Pearson Correlation (r)	p - value
การเผชิญหน้ากับปัญหา	.213	.000
การวางแผนแก้ไขปัญหา	-.090	.114
การควบคุมระยะห่างของปัญหา	.250	.000
การพยายามควบคุมตนเอง	.144	.011
การแสวงหาแหล่งสนับสนุนทางสังคม	-.080	.156
การแสดงความรับผิดชอบต่อปัญหา	.181	.001
การหลีกเลี่ยงหรือหนีปัญหา	.324	.000
การประเมินค่าใหม่ทางบวก	-.016	.775
รวม	.148	.009

จากตารางที่ 6 พบว่า ความเหนื่อยหน่ายในงานด้านการลดคุณค่าความเป็นบุคคลในผู้รับบริการกับพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาในภาพรวม มีความสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานด้านการลดคุณค่าความเป็นบุคคลในผู้รับบริการกับพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาทั้ง 8 ด้าน พบว่า ความเหนื่อยหน่ายในงานด้านการลดคุณค่าความเป็นบุคคลในผู้รับบริการมีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมในการเผชิญปัญหาใน 5 ด้าน

โดยความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานด้านการลดคุณค่าความเป็นบุคคลในผู้รับบริการกับ พฤติกรรมในการเผชิญปัญหาด้านการเผชิญหน้ากับปัญหา ด้านการควบคุม

ระยะห่างของปัญหาด้านการแสดงความรับผิดชอบต่อปัญหาและด้านการหลีกเลี่ยงหรือหนีปัญหา และมีความสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานด้านการลดคุณค่าความเป็นบุคคลในผู้รับบริการกับพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาด้านการพยายามควบคุมตัวเองมีความสัมพันธ์ในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 7 การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานด้านความรู้สึกว่าตนไม่ประสบความสำเร็จ และพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาทั้ง 8 ด้าน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient : r)

ตัวแปร พฤติกรรมในการเผชิญปัญหา	ความเหนื่อยหน่ายในงานด้านความรู้สึกว่าตนไม่ประสบความสำเร็จ	
	Pearson Correlation (r)	p - value
การเผชิญหน้ากับปัญหา	.024	.671
การวางแผนแก้ไขปัญหา	-.360	.000*
การควบคุมระยะห่างของปัญหา	.037	.517
การพยายามควบคุมตนเอง	-.144	.011*
การแสวงหาแหล่งสนับสนุนทางสังคม	-.260	.000*
การแสดงความรับผิดชอบต่อปัญหา	-.048	.400
การหลีกเลี่ยงหรือหนีปัญหา	.235	.000*
การประเมินค่าใหม่ทางบวก	-.258	.000*
รวม	-.127	.025*

จากตารางที่ 7 พบว่า ความเหนื่อยหน่ายในงานด้านความรู้สึกว่าตนไม่ประสบความสำเร็จ กับพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาในภาพรวม มีความสัมพันธ์ในทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานด้านความรู้สึกว่าตนไม่ประสบความสำเร็จกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาทั้ง 8 ด้าน พบว่า ความเหนื่อยหน่ายในงานด้านความรู้สึกว่าตนไม่ประสบความสำเร็จ มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมการเผชิญปัญหาใน 5 ด้าน

โดยความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานด้านความรู้สึกว่าตนไม่ประสบความสำเร็จกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหา ด้านการวางแผนแก้ไขปัญหาด้านการแสวงหาแหล่งสนับสนุนทางสังคม และด้านการประเมินค่าใหม่ทางบวกมีความสัมพันธ์ในทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานด้านความรู้สึกว่าตนไม่ประสบความสำเร็จกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการหลีกเลี่ยงหรือหนีปัญหามีความสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างความเหนื่อยหน่ายในงานด้านความรู้สึกว่าตนไม่ประสบความสำเร็จกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาด้านการพยายามควบคุมตัวเองมีความสัมพันธ์ในทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05